

[Finansministeren]

om, hvorvidt tingene havde en fremdrift eller man skulle holde sig til de gamle systemer, så det havde jeg næsten forventet, men ellers synes jeg, at det meste af, hvad der blev sagt, var et godt udgangspunkt for det videre arbejde, og jeg synes også, man kunne finde en stærk tilslutning til nogle af de hovedsynspunkter, der ligger bag arbejdet med selve moderniseringsredegørelsen.

De fleste deler regeringens opfattelse af, at vi i de kommende år har begrænsede ressourcer til rådighed, at det altså gælder om at forsøge at bruge ressourcerne bedre. Det var også mit indtryk, at der var bred tilslutning til, at der er et stort omstillingsbehov, som den offentlige sektor ikke i dag er i stand til fuldt ud at leve op til. Vi kan jo bare tænke på den situation, der ligger en halv snes år fremme. Da vil Danmark være et samfund med betydeligt færre børn og til gengæld betydeligt flere ældre mennesker. Forestillingen om, hvad det kræver af omstillinger, kan næsten ikke engang stå mål med det, som bliver realiteten.

Der er også, noterede jeg, en forståelse for, at en decentralisering kan være et vigtigt instrument. Det lægger regeringen meget vægt på, og det giver mig også anledning til lynhurtigt at rette en misforståelse hos hr. Ole Henriksen. Der er ikke tale om, at man nu skal delegere et ansvar ud til nogle kollektive organer, så jeg har ikke til hensigt at opsigte samarbejdsaftalen. Det er en misforståelse af, hvad der ligger i decentralisering, især når vi taler om decentralisering af ansvaret på den enkelte arbejdsplads. Nej, der er tale om, at den enkelte medarbejder skal have et større ansvar. Der er ikke tale om, at man skal overføre nogle beslutninger fra politikere eller fra den ansvarlige ledelse til nogle kollektive organer. Der er tale om, at nogle flere mennesker inden for den offentlige sektor hver for sig skal have en større opgave og føle et større ansvar og til gengæld have nogle bedre muligheder for at leve op til det ansvar.

Der er stillet en lang række spørgsmål. Jeg håber, jeg kan besvare de væsentligste af dem. Jeg kan forsikre om, at jeg har noteret meget nød, men jeg er bange for, at jeg vil anspænde de få tilbageblevnes tålmodighed til bristepunktet, såfremt jeg skulle fordybe mig i alle de notater, jeg har haft lejlighed til at gøre.

Jeg vil først sige til hr. Ivar Nørgaard, at man naturligvis, når en sådan redegørelse udarbejdes, må underkaste sig en vis begrænsning. Alene det store antal enkeltemner, der har været nævnt her i dag, viser jo, at hvis man skulle have givet en virkelig tilbundsående detaljeret fremstilling med mange eksempler, ville det have været en hel bog, der skulle udgives. Det synes jeg ikke var særlig hensigtsmæssigt, men bag arbejdet med redegørelsen ligger naturligvis mange overvejelser, og der ligger også meget dokumentation, som jeg håber at jeg efterhånden kan få lejlighed til at drøfte med folketingets finansudvalg og med de øvrige folketingsudvalg, som måtte være interesseret i dette projekt; her er politisk-økonomisk udvalg et oplagt udvalg, men det skal jeg i øvrigt ikke blande mig i, for det er jo folketingets medlemmer, der må afgøre, hvor og hvornår man ønsker tingene gennemarbejdet.

Jeg vil dog lige henvise til det brev, som jeg har rundsendt til finansudvalget. Deri kan man finde en mere detaljeret fremstilling, specielt af det, der vedrører ændringer i budget- og bevillingssystemet og i hele stillingskontrollsystemet.

Heraf fremgår også lidt mere konkret, hvordan nettobevillingssystemet skal fungere, og her findes også svarene på nogle af de spørgsmål, der blev stillet mig, men jeg vil godt specielt om statsvirksomhedernes situation sige, at det er rigtigt, at dér arbejder vi med en årlig buffer. Så spørger hr. Ivar Nørgaard: hvad nu, hvis denne buffer eller reserve overskrides? Svaret er, at så må man naturligvis fra den ansvarlige ministers side være parat til at gå til folketingets finansudvalg med en god argumentation, og der kan jo være tale om en god argumentation. Der kan være en meget stærk passagerafvandring. Forestiller vi os, at oliepriserne halveres, er det jo ikke sikkert, at DSB kan holde sit passagertal. Vi kunne også forestille os en meget stærk isvinter, som påfører den kgl. grønlandske handel nogle helt uforudselige omkostninger. Jeg tager det altså bare som nogle eksempler. Men så må proceduren være, at man går til finansudvalget med et aktstykke og argumenterer sig frem til, hvad der så er brug for af merudgifter, hvis ikke man kan klare det ved ommøbleringer.

Jeg blev også spurgt om, hvordan de nærmere regler vil blive fastsat for statslige insti-